

Lucy-Anne Holmes

Inte helt perfekt

Översättning av Helen Ljungmark

Basil
www.basil.se

Av Lucy-Anne Holmes har tidigare utgivits:

50 sätt att träffa den rätte 2011

Copyright © Lucy-Anne Holmes 2010

Originallets titel: The (Im)perfect Girlfriend

Svensk utgåva © Basil 2012

Omslag: Magnus Peterson

Tryckt i Tyskland hos CPI Books, 2012

ISBN: 978-91-97878-77-7

www.basil.se

Jag hade ett underbart förhållande med en kille som heter Simon. Tanken var att vi skulle leva lyckliga i alla våra dagar. Men det gjorde vi inte. Vårt underbara förhållande tog i stället in på den andra vältrampade stigen.

Det gick käpprätt åt helvete.

Jag önskar att jag visste när käppen började peka mot helvetet. Var det en specifik händelse som aktiverade en pulserande röd larmknapp som det stod "KATASTROF!" på? Eller var förhållandet fel redan från första början och vi för berusade av sex, billigt vin och fotmassage för att lägga märke till det?

Eller var det helt enkelt jag som strulade till det?

Jag kan slå vad om att det var det. Jag har alltid varit oerhört duktig på att strula till saker och ting.

Jag önskar att jag hade varit mer rädd om förhållandet. Jag önskar att jag hade vårdat det som ett litet barn. Men i stället frågade jag: "Var vill du leka någonstans? Byggarbetsplatsen eller ute på vägen? Och vill du ha en kniv eller en pistol, eller kanske båda delarna och lite lösningsmedel?" Så mitt förhållande tultade i väg upp på motorvägen med ett limstift uppkört i näsan.

Men i början var det perfekt. Jag minns första december förra

året. London höll just på att ställa om sig till tiden för förväntan, fröjd och tindrande ögon – eller ångestmånaden, som det också kallas. Vädret hade slagit om från urtvättade-trosor-grått till julottekallt. Tidningarna var fulla av artiklar om den globala uppvärmningen, och jag och Simon hade tagit det på största allvar. Vi hade bestämt oss för att inte röra termostaten utan i stället använda våra kroppar för att hålla oss varma och spara vatten genom att bada tillsammans. Vi var miljökampar och såg vår etta i Camden som en smekmånadssvit på Maldiverna.

Simon och jag hade varit tillsammans i drygt två månader, men känt varandra i tolv år och dessutom delat lägenhet året innan. Simon sa att han tålmodigt hade väntat på att jag skulle vakna upp och komma till insikt om att mitt livs kärlek sov i rummet intill. Till mitt försvar ska sägas att jag alltid har varit väldigt morgontrött. Hur som helst – vi var kära i varandra. Vi befann oss i en kärleksbubbla som svävade omkring högt över förödelsens högtid. Jag trodde inte att det fanns något i världen som var vasst nog att sticka hål på den. Och jag var definitivt inte medveten om att det fanns någon som höll på att slipa en yxa med syfte att hacka vår kärleksbubbla i småbitar.

Tidigare hade jag alltid avskytt julen. Varje år försökte jag härma de lyckliga ansiktsuttryck som kvinnor har i kosmetikareklam, men det är svårt att vara lycklig när man har stått i kö i fyrtiofem minuter, svettas ut en julfestbakfylla och precis ska räcka över alla sina kreditkort och man vet att minst två av dem inte kommer att godkännas. Och dessutom känner man sig tjock eftersom man precis har provat en klänning som fått en att se ut som en julgranskula. Historiskt sett har jag överlevt julen genom att dricka mig igenom eländet och fråga alla som orkar lyssna om det inte hade varit bättre om alla hade gått ihop och skramlat till en present till Jesus i stället. Men ifjol var jag lyckligare än jag någonsin varit tidigare i mitt liv. Jag köpte till och med en adventskalender. Så mycket hatade jag inte julen i fjol.

”Ta den första chokladbiten, älskling”, sa Simon när vi öppnade

lucka 1. Vi hade just badat och låg nedbäddade under ett täcke i soffan. ”Jag ska massera dina fötter.” Han vred sig runt så att mina fötter hamnade i hans knä, och jag bet av huvudet på chokladsnöggubben.

”Jag älskar dig, Sarah”, sa han, men även om han inte hade sagt det hade jag vetat det ändå. Det faktum att han var beredd att ens komma i närheten av mina fötter var bevis nog.

Jag har alltid haft stinkande fötter. Det beror på att jag är en stark anhängare av billiga, högklackade skor. Min familj har kallat mig Svampfot under större delen av mitt liv. Min lösning på detta har varit att stoppa in mina skor i platspåsar, lämna dem utomhus och sedan spreja mina osande tassar med stark mansdeodorant. Simon hade en mycket mer radikal lösning på problemet med mina fötter. Han menade att de behövde kärlek. Han brukade tvätta dem när vi badade och sedan smörjde han in dem när vi låg i soffan.

”Jag älskar dig, Simon Gusset”, sa jag drömmande. Jag var till och med allvarlig när jag sa hans efternamn. Jag bara tittade på hans vackra ansikte med de blå och ögonen och den sexiga bruna skäggstubben och hans muskulösa axlar medan han arbetade med mina fötter, och så log jag. Han log tillbaka, och som alltid när vi såg varandra i ögonen och log triggade det bådas vår kyss-reflex. Vi var bara tvungna att kyssas. Att kyssa Simon var perfekt. Man behövde aldrig oroa sig för tandkrokar eller drägel. Vi kysstes tills vi var tvungna att sluta för att andas och vid det laget var mina läppar så svullna att det såg ut som att jag hade tillfredsställt en bit Svinto. Vi log mot varandra igen och jag kände ett behov av att säga något gnistrande intellektuellt.

”Har jag sagt att jag älskar dig?”

Han suckade nöjt och fortsatte att massera mina fötter. Sedan inledde han en djup och meningsfull diskussion om ett väldigt viktigt ämne.

”Vet du vem som är min favoritskådespelerska?”

”Kanske ... Angelina Jolie?”

”Nej, ful som stryk.”

”Penélope Cruz?”

”Ruggugglan? Knappast.”

”Då vet jag inte.”

”Sarah Sargeant.”

Jag strålade eftersom det är jag som är Sarah Sargeant. Och jag är skådespelerska. Och bara två dagar senare skulle jag flyga till Los Angeles för min första roll i en Hollywoodfilm. Och inte vilken Hollywoodfilm som helst, utan en psykologisk thriller av Eamonn Nigels. Med sjutton repliker skulle jag odödliggöra en strippa vid namn Taylor som blir mördad i en häck. Det här var inte bara ett litet kliv upp på karriärstegen – det var skjuts ända upp på loftet. Jag hade varit med i en reklamfilm för Pizza Hut, gjort *The Bill* och *Morden i Midsomer* och så hade jag spelat teater i West End. Nu skulle jag åka till Hollywood. Det var början på min dröm. (Jag ber om ursäkt – *X Factor* höll på som bäst.) Allt jag hade arbetat, skådespelat och servitrisat för i hela mitt vuxna liv hade gått i uppfyllelse. Och till råga på allt hade jag en ursnygg pojkvän som var stolt över mig. Jag är förvånad att jag inte sprack av lycka.

”Sarah Sargeant. Hon är en stjärna som kommer stort”, sa jag som om jag vore en tevecommentator.

”Hon får mig att komma stort”, flinade han.

Jag fnittrade.

”Och vet du vem som är min favoritvälgörarmänniska?”

Det här var den hjärtformade pricken över i – Simons karriär gick lysande den också. Han hade gjort stora pengar som importör av en dryck du kanske har hört talas om, Cockalada. Det är en tequilabaserad dryck som kommer i en väldigt realistiskt formad plastsnopp. Men han är så godhjärtad att han inte bara ville tjäna pengar åt sig själv, så han startade en välgörenhetsorganisation som tar med ungdomar från fattiga områden på äventyrssemester i Brasilien. Jag följde med honom dit. Det var helt underbart och nu har Eamonn Nigels, den store

filmregissören, inte bara givit mig sjutton repliker i sin film, han har även givit ett betydande bidrag till Simon.

”Nej, jag har inte den blekaste aning om vem som kan vara din favoritvälgörenhetsmänniska. Bono?”

”Nej.”

”Geldof?”

”Var inte löjlig.”

”Vem är det då?”

”Elton John.”

Jag tyckte att jag var väldigt rolig. Simon övergav mina fötter och kastade sig över mig. Det slutade med att jag tjöt rakt in i hans armhåla medan han kittlade mig. Jag önskar att tiden inte hade rusat i väg så vårdslöst från den där armhålestunden. Dagen därpå började saker att förändras. En rad olycksbådande telefonsamtal skulle komma att förstöra vår drömtillvaro.